

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. Z. Ch.**, zastoupený Mgr. Martinem Šlechtou, advokátem se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2013, č. j. 11 A 78/2010 – 170,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2013, č. j. 11 A 78/2010 – 170, ve výroku I. odmítl žalobu proti rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „děkan MFF“) ze dne 9. 10. 2009, č. j. Stud/Vše/1521, ve výroku II. zamítl žalobu proti rozhodnutí děkana MFF ze dne 9. 10. 2009, č. j. Stud/Vše/1522, ve výroku III. zamítl žalobu proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „rektor UK“) ze dne 29. 3. 2010, č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, ve výroku IV. zamítl žalobu proti rozhodnutí děkana MFF ze dne 11. 2. 2010, č. j. Stud/Vše/272 a ve výroku V. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že pokud jde o rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521, tak žalobce (dále jen „stěžovatel“) nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které připouští zvláštní zákon, a žaloba je tudíž podle ust. § 68 písm. a) s. ř. s. ve vztahu k tomuto žalobou napadenému rozhodnutí nepřipustná. Ve vztahu k rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 městský soud uvedl, že děkan MFF postupoval správně, když žádost stěžovatele ze dne 25. 9. 2009 vyhodnotil jako žádost o prodloužení individuálního studijního plánu. Rozhodování o prodloužení individuálního studijního

plánu je bezpochyby rozhodováním o právech a povinnostech studenta a v souladu s ust. § 68 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), se na něj nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a tedy ani jeho ustanovení o odvolání. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v době podání této žádosti stěžovatel status studenta neměl. Neexistuje totiž důvod, proč by osoba, které bylo přerušeno studium, a nemá tudíž status studenta, nemohla současně se žádostí o ukončení přerušení studia požádat o stanovení, či prodloužení, individuálního studijního plánu. Děkan MFF tedy postupoval v souladu s právními předpisy, když zároveň s rozhodnutím o ukončení přerušení studia rozhodl o prodloužení stěžovatelova individuálního studijního plánu. Proto městský soud posoudil námitky proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 jako nedůvodné. Stěžovateli tak vznikla povinnost nechat si ve stanoveném termínu provést průběžnou kontrolu studia (registraci) a dodatečně se zapsat do 3. ročníku. Stěžovatel však provedení průběžné kontroly, a tedy i následného zápisu do dalšího ročníku, odmítl. Postup děkana MFF, který poté, co se stěžovatel nezapsal ani v náhradním termínu stanoveném pro zápis, rozhodl o ukončení jeho studia, byl proto v souladu s čl. 4 odst. 6 a čl. 12 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „SZŘ UK“). Městský soud zdůraznil, že stěžovatel si mohl, jestliže splňoval podmínky pro ukončení 2. ročníku, nechat dne 21. 1. 2010 bez nejmenších obtíží provést průběžnou kontrolu (registraci) a následně se zapsat do 3. ročníku, k čemuž byl i v tento den při své návštěvě studijního oddělení vyzván. Je nesporné, že stěžovatel v průběhu zimního semestru akademického roku 2009/2010 vykonával zkoušky, a proto pokud by si nechal provést průběžnou kontrolu studia a zapsal se do dalšího ročníku, mohl ve studiu pokračovat. Stěžovatel tak ani při vědomí všech následků neučinil. Stížnosti na tvrdost postupu děkana MFF, který za daných okolností rozhodl jediným možným způsobem, který vnitřní předpisy MFF a UK připouštějí, je proto nepřipadná, stejně jako argument, že nebyla chráněna dobrá víra stěžovatele. Námitky proti rozhodnutí děkana MFF ze dne 3. 2. 2010, č. j. Stud/Vše/221, ve spojení s rozhodnutím rektora UK ze dne 29. 3. 2010, č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, o ukončení studia stěžovatele, neshledal městský soud z důvodů výše uvedených důvodnými. Ve vztahu k rozhodnutí děkana MFF ze dne 11. 2. 2010, č. j. Stud/Vše/272, kterým stěžovateli nebyl povolen dodatečný zápis požadovaných studijních předmětů do zimního semestru akademického roku 2009/2010, městský soud uvedl, že stěžovatel si měl nechat provést zápis nejpozději v den dodatečného zápisu dne 5. 1. 2010, respektive v den náhradního zápisu dne 21. 1. 2010. Jelikož tak stěžovatel odmítl učinit, byly dány předpoklady k ukončení jeho studia. Za těchto okolností postupoval děkan MFF při vydání tohoto rozhodnutí v souladu s právními předpisy.

Proti výroku II. až V. tohoto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti poukázal na to, že na základě rozhodnutí č. j. 5229/09/III/Ká/Pi měl ode dne 3. 8. 2009 přerušené studium, tedy podle ust. § 54 odst. 2 věta první zákona o vysokých školách nebyl od tohoto dne studentem. Jestliže podal dne 25. 9. 2009 žádost, kterou děkan MFF vyřídil rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1522, pak rozhodoval o právech a povinnostech osoby, která nebyla studentem, a tedy na toto rozhodnutí nedopadá ust. § 68 odst. 1 věta první zákona o vysokých školách. Z tohoto důvodu stěžovatel namítal nezákonnost napadeného rozsudku, protože městský soud nesprávně posoudil otázku přípustnosti odvolání proti citovanému rozhodnutí děkana MFF. Dále stěžovatel namítal, že podle konstantní

pokračování

judikatury Nejvyššího správního soudu měl městský soud podle ust. § 76 s. ř. s. citované rozhodnutí zrušit, neboť není přezkoumatelné v rozsahu žalobních bodů. V této souvislosti poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84. Z odůvodnění rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 totiž vůbec není zřejmé, na základě jakých právních předpisů je děkan MFF vydal. Tato skutečnost brání jeho přezkoumání z jakéhokoli důvodu, tedy i ze žalobních důvodů. Proto je napadený rozsudek nezákonný pro vady řízení před soudem. Stěžovatel také namítal, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný. Městský soud vyvrací jeho žalobní námitku, že termín „registrace“ není obsažen v předpisech vztahujících se na rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 poukazem na to, že tento institut je uveden ve SZŘ MFF (str. 15 poslední odst. rozsudku), ale zároveň na str. 17 v odst. 2 poslední věta uvádí, že se na stěžovatele SZŘ MFF nevztahuje. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Stěžovatel rovněž namítal, že městský soud dospěl k závěru, že institut „registrace“ je uveden v SZŘ MFF a v Harmonogramech pro akademický rok 2008/2009 a 2009/2010 (dále jen „harmonogram(y)“), nijak však neodůvodnil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že se SZŘ MFF a harmonogramy vztahují na rozhodování o stěžovatelově žádosti ze dne 25. 9. 2009, resp. že podle SZŘ MFF a harmonogramů bylo rozhodnutí Stud/Vše/1522 vydáno. I z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí děkana MFF, resp. rektora UK, je podle stěžovatele podstatné, zda tyto byly vydány v souladu se zákony, zejména zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy MFF a UK. Městský soud v rozsudku (str. 15 poslední odst.) tvrdí, že harmonogram je „*prováděcím předpisem k opatření rektora UK č. 19/2006*“. Toto tvrzení městského soudu však nemá oporu v zákoně o vysokých školách, neboť termín prováděcí předpis tento zákon nezná. Veřejná vysoká škola může vykonávat svoji působnost jen v souladu se zákonem. Podle ust. § 6 odst. 2 zákona o vysokých školách musí organizaci veřejné vysoké školy upravovat vnitřní předpis. Výčet vnitřních předpisů MFF je uveden v § 17 a § 33 zákona o vysokých školách, ve Statutu UK a Statutu MFF. Z tohoto vyplývá, že harmonogram není vnitřním předpisem registrovaným ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“). Podle stěžovatele městský soud rovněž pochybil, když se spokojil s předloženými prostými kopiemi harmonogramů a nepožadoval originály. Pokud by se na stěžovatelovo studium vztahoval termín (institut) „registrace“, pak by tento byl uveden v SZŘ UK, který mimo jiné v čl. 6 odst. 8 definuje kontroly studia. Stěžovatel tvrdí, že se na něj nemůže SZŘ MMF vztahovat, neboť byl zapsán ke studiu v září 2007. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku právních předpisů, podle kterých mohlo být rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 vydáno.

Městský soud také pochybil v tom, že stěžovatele neseznámil se složením senátu, kterému byla v souladu s rozvrhem práce přidělena žaloba podaná proti rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, a že ho ani nepoučil, že může namítat podjatost členů tohoto senátu. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný pro vady řízení před soudem. Stěžovatel dále namítal, že městský soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, aniž by mu dal v souladu s ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. alespoň 10 dnů na přípravu před projednáním věci. Dne 9. 1. 2013 obdržel stěžovatel předvolání k jednání na 28. 2. 2013 ohledně žaloby proti rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1521 a Stud/Vše/1522. Městský soud nicméně rozhodl i o žalobě podané proti rozhodnutí č. j.

1488/10/III/Ká/Šti. Tato skutečnost měla za následek, že stěžovatel nepředložil některé důkazy, kterými by prokázal svá žalobní tvrzení o nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný pro vady řízení před soudem. Městský soud rovněž pochybil, když se nezabýval žalobní námitkou, že rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (str. 3 odst. 4 žaloby). Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel se také neztotožnil se závěrem městského soudu, že se rektor UK v rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti vypořádal s jeho námitkou o tvrdosti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/221, neboť o tvrdosti není v rozhodnutí rektora UK vůbec zmínka. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku náležitosti odůvodnění citovaného rozhodnutí. Stěžovatel dále poukázal na to, že druhá věta výroku rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521 je nesrozumitelná, neboť sousloví „statut studenta“ postrádá smysl. Městský soud pak pochybil, když v rozsudku uvedl, že stěžovatel rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1521 „status studenta ... získal“, a neodůvodnil, na základě jakých úvah dospěl k tomu, že význam sousloví „statut studenta“ je možné zaměnit za „status studenta“. Městský soud rovněž pochybil, když v rozsudku používá termín „status studenta“, nicméně tento termín není žádným zákonem ani podzákonným předpisem definován, a není tedy dostatečně určité, co tímto míní. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Pro stěžovatele je dále nesrozumitelná věta v posledním odst. na str. 11 napadeného rozsudku: „*Z některých vyjádření žalobce vyplývá, jako by žalobce zaměňoval dva druhy zápisu - zápis do studia, v jehož důsledku opětovně nabyl status studenta (což se stalo rozhodnutím o ukončení přerušení studia), a zápis do konkrétního ročníku...*“, protože není zřejmé, zda městský soud dospěl k názoru, že stěžovatelův opětovný zápis do studia byl skutečně rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1521, tedy výrokem „...od 6.10.2009 máte opět statut studenta“, nebo zda stěžovatel získal status studenta v důsledku opětovného zápisu do studia na základě rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521. Uvádí-li městský soud, že existují dva typy zápisu, potom měl uvést, na základě jakých úvah k tomuto závěru dospěl. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí a nesrozumitelnost. Pokud městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelův opětovný zápis do studia po ukončení přerušení studia byl učiněn druhou větou výroku rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521, pak je tento závěr nezákonný. Děkan MFF rozhoduje pouze o ukončení přerušení studia podle čl. 5 odst. 7 SZŘ UK. V případě stěžovatele bylo přerušeno studia ukončeno první větou výroku rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521. Nabytím právní moci předmětného rozhodnutí vzniklo stěžovateli právo na opětovný zápis do studia podle ust. § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách. Děkan MFF není podle citovaného zákona ani vnitřních předpisů MFF a UK zmocněn rozhodnutím provést opětovný zápis do studia po ukončení přerušení, a ani tak v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521 nečiní. Ze správního spisu a předloženého výkazu o studiu vyplývá, že opětovný zápis do studia po ukončení přerušení nebyl nikdy uskutečněn. Městský soud tak pochybil, když tuto skutečnost v rozsudku nijak nezhodnotil. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda byl stěžovatel opětovně zapsán ke studiu. Stejně tak městský soud pochybil, když nehodnotil rozpor mezi výkazem o studiu, ve kterém jsou záznamy o konání zkoušek v akademickém roce 2009/2010, a dokladem o vykonaných zkouškách, ve kterém nejsou uvedeny žádné zkoušky vykonané v tomto akademickém roce. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud opomněl relevantně zhodnotit stěžovatelem předložené důkazy. Na str. 11 odst. 2 rozsudku městský soud uvedl, že

pokračování

rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1522 bylo rozhodnuto o individuálním studijním plánu. V žádostech ze dne 25. 9. 2009 však stěžovatel nežádal o stanovení nebo prodloužení individuálního studijního plánu. Pokud by děkan MFF posoudil tuto stěžovatelovu žádost jako žádost o prodloužení individuálního studijního plánu, potom by muselo být uvedeno ve výroku rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, že se stěžovateli prodlužuje individuální studijní plán a v jeho odůvodnění na základě jakých úvah bylo takto uvaženo. V citovaném rozhodnutí však není o prodloužení individuálního studijního plánu ani zmínka. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Stěžovatel dále vyslovil nesouhlas s názorem městského soudu, že byl včas informován o termínu zápisu do akademického roku 2009/2010 rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1522. Toto rozhodnutí sice převzal dne 13. 11. 2009, ale dne 11. 12. 2009 podal proti němu v souladu s poučením v něm obsaženém odvolání. Proto byl přesvědčen, že rozhodnutí nabude právní moci až vyřízením odvolání. Teprve dne 4. 2. 2010 obdržel přípis, kterým mu bylo sděleno, že odvolání proti uvedenému rozhodnutí není přípustné. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovateli byl v souladu se zákony a vnitřními předpisy sdělen termín zápisu do akademického roku 2009/2010. Podle stěžovatele městský soud rovněž pochybil, když se nezabýval jeho námitkou, že lhůta pro zápis do akademického roku 2009/2010 uvedená v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 byla stanovena na 5. 1. 2010 a následující dny a nikoliv jen na den 5. 1. 2010. Závěr městského soudu, že tato námitka je opožděná, není důvodný, neboť nesměřovala proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, ale proti rozhodnutím č. j. Stud/Vše/272, Stud/Vše/221 a 1488/10/III/Ká/Šti, a byla uplatněna včas, neboť byla obsažena již v žalobách podaných dne 26. 4. 2010 proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272 a dne 29. 6. 2010 proti rozhodnutím č. j. Stud/Vše/221 a 1488/10/III/Ká/Šti. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel dále namítal, že u něj proběhla průběžná kontrola studia podle SZŘ UK za druhý ročník, a nebyl proto dán důvod pro ukončení studia z důvodů, že dne 21. 1. 2010 odmítl nechat si provést průběžnou kontrolu studia za druhý ročník tak, jak je to uvedeno v rozhodnutích č. j. Stud/Vše/221 a 1488/10/III/Ká/Šti. Městský soud pochybil, když uvedl, že ve stěžovatelem předloženém výkazu o studiu není obsažen žádný zápis vztahující se k provedené kontrole. Na str. 13 výkazu o studiu je totiž úřední záznam studijní referentky MFF M. V., že „1 rok rozloženého ročníku 86 kreditů. V.“. Z tohoto záznamu stěžovatel dovozuje, že byla provedena průběžná kontrola, neboť studijní referentka kontrolovala celkový počet kreditů a záznam 86 kreditů odpovídá počtu, který stěžovatel získal za akademické roky 2007/2008 a 2008/2009. Úvaha městského soudu, že ze záznamu na str. 13 výkazu o studiu „ZÁPIS DNE: 13-11-2008“ není zřejmé, o zápis jaké povahy se jednalo, je nesprávná. Zápis se provádí po přijetí ke studiu (§ 51 zákona o vysokých školách) a do dalšího ročníku studia (čl. 4 odst. 5 SZŘ UK). Protože zápis po přijetí ke studiu byl proveden dne 13. 9. 2007, pak záznam na str. 13 výkazu o studiu se musí vztahovat k zápisu do dalšího úseku studia tj. 3. ročníku, protože stěžovatel v akademickém roce 2007/2008 studoval ve 2. ročníku. Jestliže dne 13. 11. 2008 proběhl zápis do 3. ročníku, potom musela proběhnout průběžná kontrola stěžovatelova studia, neboť zápis do vyššího ročníku je podmíněn jejím provedením. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku. Také úvahy městského soudu, že stěžovateli nemohl být rozhodnutím ze dne 22. 10. 2008, č. j. Stud/Vše/3323 stanoven individuální studijní plán 3. ročníku, jsou plně hypotetických

spekulací. Stěžovatel má za to, že stanovení individuálního studijního plánu pro 3. ročník bylo zcela v pořádku. Pokud by totiž děkan MFF stanovil individuální studijní plán pro 2. ročník, potom by stěžovatel nemusel v akademickém roce 2008/2009 vykonávat žádné studijní povinnosti, neboť měl dostatečný počet kreditů pro postup do 3. ročníku. Smyslem stanovení individuálního studijního plánu bylo zmírnění dopadů nezákonného rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1464, kterým bylo stěžovateli mimo jiné odejmuto právo na konání zkoušek ze zapsaných předmětů. Individuální studijní plán mu zaručil možnost konat zkoušky z předmětů zapsaných v akademickém roce 2007/2008 v akademickém roce 2008/2009. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku. Stejně tak městský soud pochybil, když tvrdí, že stěžovateli byla chyba v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/3323 oznámena dopisem ze dne 5. 12. 2008. Tento závěr je v příkrém rozporu se správním spisem. Tento dopis totiž nebyl stěžovateli nikdy doručen, neboť byl zaslán na adresu pošty na P., tedy na zjevně chybnou adresu. Podle čl. 35 Statutu UK byla MFF povinna stěžovateli doručovat na adresu trvalého bydliště, tj. na adresu M. 193, M. Městský soud sám uznal, že chyba v psaní v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/3323 nebyla provedena podle předpisů. Rovněž jeho úvaha, že v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/3323 stanovený individuální studijní plán 3. ročníku je chybou v psaní a že správně měl být uveden individuální studijní plán 2. ročníku, je nesprávná, neboť za chybu v psaní je možné považovat takový údaj ve výroku rozhodnutí, který nemění jeho smysl. Pokud by v citovaném rozhodnutí byl stanoven individuální studijní plán pro 2. ročník, pak by stěžovatel nemusel vykonávat v akademickém roce 2008/2009 žádnou studijní činnost. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil, zda bylo rozhodnutí č. j. Stud/Vše/3323 opraveno a zda byl stěžovatel s opravou řádně seznámen.

Uvedl-li městský soud zároveň, že nabytí právní moci rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 je určeno zákonem a že se na toto rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nevztahuje správní řád, pak je odůvodnění napadeného rozsudku rozporné, neboť citovaný zákon až na rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem neurčil, kdy rozhodnutí nabývá právní moci. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Stěžovatel byl informován o tom, že rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 je v právní moci až přípisem č. j. 10226/09/III/Ká/Šti-1, který obdržel dne 4. 2. 2010, tedy opožděně. Proto nemůže být k jeho újmě, když se před tímto datem citovaným rozhodnutím neřídil. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku.

Stěžovatel dále namítal, že městský soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272, aniž mu dal před jednáním v souladu s ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. alespoň 10 dnů na přípravu. Na základě výzvy stěžovatel městskému soudu dne 18. 4. 2012 sdělil, že trvá na ústním jednání. Poté obdržel dne 9. 1. 2013 předvolání na den 28. 2. 2013 ohledně projednání žaloby proti rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1521 a Stud/Vše/1522. Nicméně městský soud vyřídil i žalobu proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272. Tato skutečnost měla za následek, že stěžovatel soudu nepředložil některé důkazy, kterými by prokázal žalobní tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný pro vady řízení před soudem.

pokračování

Stěžovatel dále namítal, že dne 6. 12. 2011 obdržel usnesení městského soudu, ve kterém mu bylo sděleno, aby ve lhůtě jednoho měsíce odstranil nedostatky žaloby. Podáním doručeným městskému soudu dne 4. 1. 2012 doplnil žalobu v požadovaném rozsahu. Proto byl městský soud povinen přezkoumat rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272 v rozsahu žalobních bodů obsažených v doplnění žaloby. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný pro vady řízení před soudem.

Stěžovatel rovněž namítal, že proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272 je přípustné odvolání. Od 3. 8. 2009 bylo stěžovateli rozhodnutím č. j. 5229/09/III/Ká/Pi přerušeno studium. Stěžovatel tedy nebyl od tohoto dne studentem a na jeho žádost podanou dne 1. 2. 2010, která byla vyřízena rozhodnutím č. j. Stud/Vše/272, se vztahují ustanovení správního řádu o odvolání. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil otázku přípustnosti odvolání proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272. Stěžovatel také namítal, že v podání ze dne 4. 1. 2012 navrhl, aby si městský soud vyžádal originály vnitřních předpisů UK. Z napadeného rozsudku však nevyplývá, že by tak učinil a ani proč se tak nestalo. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Závěrem stěžovatel namítal, že podáním doručeným městskému soudu dne 29. 6. 2010 se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí č. j. Stud/Vše/221. Městský soud vedl řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí pod sp. zn. 11 A 154/2010. Usnesením ze dne 10. 9. 2012, č. j. 11 A 78/2010 - 144, bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/221 sloučeno s žalobami proti ostatním výše uvedeným napadeným rozhodnutím a nadále vedeno pod sp. zn. 11 A 78/2010. Nicméně městský soud rozsudkem o žalobě proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/221 nerozhodl, ani se nezmínil, že by žaloba proti tomuto rozhodnutí byla vyřízena jiným způsobem. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný, protože není zřejmé, jak městský soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/221. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výroky II. až V. napadeného rozsudku městského soudu a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že napadené rozhodnutí o ukončení studia ze dne 2. 3. 2010, č. j. Stud/Vše/221 vydal děkan MFF podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, ač k tomu neměl oprávnění. Také rektor UK pochybil, když toto rozhodnutí přezkoumal. Obě tato rozhodnutí jsou proto stižena nicotností, a to s ohledem na právní závěry uvedené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74. Obdobnou úvahu lze podle stěžovatele vztáhnout i na rozhodnutí děkana MFF ze dne 9. 10. 2009, č. j. Stud/Vše/1522 a ze dne 11. 2. 2010, č. j. Stud/Vše/272.

Univerzita Karlova v Praze ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nemá proti napadenému rozsudku žádné námítky, neboť je přesvědčena, že městský soud správně posoudil právní otázky, řádně se vypořádal se všemi žalobními námitkami, věc posoudil komplexně a rozhodl po právu. Tvzení stěžovatele, že napadený rozsudek je obtížně srozumitelný a nepřehledný, je ryze subjektivní. Objektivně je naopak tento rozsudek přehledný a srozumitelný. Městský soud respektoval stanovisko Ústavního soudu týkající se rozhodnutí děkana MFF ze dne 9. 10. 2009, č. j. Stud/Vše/1522, o prodloužení individuálního studijního plánu. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV.

ÚS 3476/11, jednoznačně vyplývá, že proti rozhodnutí o prodloužení individuálního studijního plánu není opravný prostředek přípustný. Skutečnost, že se stěžovatel se závěry tohoto nálezu neztotožňuje, nemůže mít na napadený rozsudek žádný vliv. Absurdní je stěžovatelův závěr, že pouze vnitřní předpisy UK registrované ministerstvem mají nějaký právní význam a ostatní prováděcí předpisy, vydané děkanem či rektorem na základě zmocnění stanoveného v těchto vnitřních předpisech, jsou pouze informačními letáky. Univerzita Karlova v Praze zdůraznila, že vnitřní předpisy ani prováděcí předpisy nijak nepozměnila ani neupravila jejich znění a předložila je městskému soudu ve znění, v jakém byly registrovány, resp. přijaty. Rovněž stěžovatelovo tvrzení, že mu nebylo známo, jaké žaloby budou při jednání městského soudu projednány, je ryze účelové. Stěžovateli bylo doručeno usnesení o spojení věci a byl si tedy vědom toho, proti kterým rozhodnutím byly jeho žaloby podány. Navíc byl v řízení zastoupen advokátem a soud doručoval právě tomuto jeho zástupci. Žádná procesní práva stěžovatele tedy nebyla dotčena. Účelové je rovněž stěžovatelovo tvrzení, že jako osoba, která nebyla studentem, „navštívil pedagogy, kteří vyučovali studijní předměty... a konal u nich z těchto předmětů zkoušky. Tímto postupem chtěl zmírnit dopady průtahů o odvolání proti rozhodnutí Stud/Vše/1522.“ Pokud by stěžovatel nebyl studentem, nemohl by být vůbec vyzkoušen. Pokud jde o jeho námitku týkající se nevyčerpání předmětu řízení, tj. nerozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí děkana MFF ze dne 3. 2. 2010, č. j. Stud/Vše/221, kterým bylo rozhodnuto o ukončení stěžovatelova studia, tato není důvodná. Městský soud ve výroku III. napadeného rozsudku zamítl žalobu proti rozhodnutí rektora UK ze dne 29. 3. 2010, č. j. 1488/10/III/Ka/Šti, kterým bylo rozhodnutí děkana MFF potvrzeno a stěžovatelova žádost byla zamítnuta. Je tedy zřejmé, že zamítl-li městský soud žalobu proti rozhodnutí rektora UK, musel se zabývat i rozhodnutím děkana MFF a posoudit žalobu jako nedůvodnou i ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů proto Univerzita Karlova v Praze navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V replice, kterou reagoval na vyjádření Univerzity Karlovy v Praze, stěžovatel uvedl, že městský soud v napadeném rozsudku své úvahy o tom, že proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 není opravný prostředek přípustný, neopřel o nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, neboť ten nezkoumal, zda je proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 opravný prostředek přípustný. Stěžovatel proto v kasační stížnosti napadal závěry městského soudu, že proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 není opravný prostředek přípustný v rovině zákonnosti podle ust. §103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ze zákona o vysokých školách jednoznačně vyplývá, že organizaci a činnost UK určují vnitřní předpisy schválené akademickým senátem. Citovaný zákon neumožňuje, aby akademický senát delegoval svoji pravomoc schvalovat vnitřní předpisy na rektora. Není tedy možné, aby rektor UK vydal „prováděcí předpis“, který by doplňoval vnitřní předpis UK. Obdobná úvaha platí pro vnitřní předpisy MFF. Podle Univerzity Karlovy v Praze je termín „registrace“ určen harmonogramy. Předložené harmonogramy jsou listiny, které vytiskla Univerzita Karlova v Praze dne 26. 8. 2010 ze svých internetových stránek, jak vyplývá ze záhlaví a zápatí těchto listin. Vůbec se však v nich neuvádí, že by se jednalo o prováděcí předpisy vydané děkanem MFF na základě zmocnění podle vnitřních předpisů UK, resp. MFF. Ani statut UK nestanovil, že by rektor UK mohl vydat prováděcí předpis, který by pro orgány a členy akademické obce měl závaznost právního předpisu. Stěžovatel nebyl v řízení o žalobě proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272 poté, co bylo usnesením městského soudu vyloučeno k samostatnému projednání a rozhodnutí, právně zastoupen.

pokračování

Z tohoto důvodu zaslal městský soud usnesení ze dne 10. 9. 2012, č. j. 11 A 78/2010 - 144, o sloučení řízení a předvolání k jednání stěžovateli. Dne 25. 10. 2012 obdržel stěžovatel vyrozumění o odročení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí Stud/Vše/1521 z 8. 11. 2012 na 11. 12. 2012. Poté dne 29. 10. 2012 zaslal stěžovatel předsedkyni senátu dopis, ve kterém uvedl: „*Chtěl bych se informovat, zdali nařízené jednání se bude skutečně týkat pouze rozhodnutí žalované č.j. Stud/Vše/1521 ze dne 9. 10. 2009 nebo i rozhodnutí žalované : č.j. Stud/Vše/1522 ze dne 9. 10. 2009, č.j. Stud/Vše/272 ze dne 11. 2. 2010, č. j. Stud/Vše/221 ze dne 3. 2. 2010 a č. j. 1488/10/III/Ká/Šti ze dne 29. 3. 2010.*“. Tento dopis ale zůstal bez odpovědi. Dne 23. 11. 2012 obdržel stěžovatel další vyrozumění o odročení jednání nařízeného na 11. 12. 2012 a dne 9. 1. 2013 mu bylo doručeno předvolání k jednání ve věci žalob proti rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1521 a Stud/Vše/1522. Stěžovatel se proto domníval, že dne 28. 2. 2013 bude městský soud projednávat pouze žaloby proti rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1521 a Stud/Vše/1522. Z toho důvodu u jednání nepředložil některé důkazy, kterými by prokázal svá tvrzení obsažená v žalobách proti rozhodnutím č. j. Stud/Vše/221, 1488/10/III/Ká/Šti a Stud/Vše/272, neboť předpokládal, že městský soud zruší tato rozhodnutí podle ust. § 76 s. ř. s. bez jednání. Tvrzení Univerzity Karlovy v Praze, že „*Pokud by stěžovatel nebyl studentem, nemohl by být vůbec vyzkoušen.*“ má vzbudit dojem, že když se ve stěžovatelově výkazu o studiu nachází záznamy o konání zkoušek ze studijních předmětů v akademickém roce 2009/2010, pak je to údajně důsledek toho, že stěžovatel byl studentem. Ale pokud by byl studentem, musely by výsledky těchto zkoušek být uvedeny v dokladu o vykonaných zkouškách z května 2010, který je podle ust. § 57 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách dokladem o studiu. Avšak v tomto dokladu tyto zkoušky uvedeny nejsou. Stěžovatel požádal akademické pracovníky Univerzity Karlovy v Praze o možnost vykonat zkoušky z dříve zapsaných studijních předmětů dříve, než došlo k jeho opětovnému zápisu do studia (akademického roku 2009/2010), z důvodů extrémních průtahů v řízení o ukončení přerušení studia zahájeném stěžovatelovou žádostí ze dne 25. 9. 2009 a skončeném až doručením přípisu č. j. 10226/09/III/Ká/Šti-1 dne 4. 2. 2010. Chybou těchto akademických pracovníků bylo, že stěžovatele v době, kdy měl přerušené studium, zkoušeli. Nevěrohodnost a nepravdivost tvrzení Univerzity Karlovy v Praze o tom, že pouze student může skládat zkoušky, lze doložit i tím, že na základě rozhodnutí č. j. 5229/09/III/Ká/Pi měl stěžovatel studium na MFF přerušeno od 3. 8. 2009, a přesto dne 7. 9. 2009 bývalý děkan MFF prof. RNDr. I. Netuka, DrSc. zkoušel stěžovatele ze studijního předmětu Teorie míry a integrálu II., jak o tom svědčí záznam ve stěžovatelově výkazu o studiu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil otázku přípustnosti odvolání proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o odkladu registrace za akademický rok 2008/2009 a o dodatečném zápisu do akademického roku 2009/2010. Vzhledem k jeho obsahu se bezpochyby jedná o rozhodnutí o právech a povinnostech studenta, na které se v souladu s ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Zároveň takové rozhodnutí není uvedeno v taxativním výčtu v ust. § 68

odst. 3 zákona o vysokých školách, a nelze tedy proti němu podle citovaného zákona podat řádný opravný prostředek. Skutečnost, že stěžovatel nebyl v době podání žádosti, tj. dne 25. 9. 2009, dočasně studentem z důvodu přerušení studia, je právně irelevantní, neboť v době vydání předmětného rozhodnutí, tj. dne 9. 10. 2009, již studentem opět byl, a to na základě zápisu provedeného podle rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521.

Námitku stěžovatele, že městský soud měl zrušit rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, protože není přezkoumatelné v rozsahu žalobních bodů, Nejvyšší správní soud posoudil také jako nedůvodnou. Jak bylo uvedeno výše, jedná se o rozhodnutí o právech a povinnostech studenta, konkrétně o rozhodnutí ve věci stěžovatelova individuálního studijního plánu. Na takové rozhodnutí se nevztahuje správní řád a jeho náležitosti nejsou upraveny ani vnitřními předpisy UK a MFF. Pouze SZŘ UK v čl. 4 odst. 12 stanoví, že na základě písemné žádosti studenta může děkan povolit absolvování jednoho nebo více úseků studia podle individuálního studijního plánu, jehož průběh a podmínky zároveň stanoví. Je tedy zřejmé, děkan MFF předmětné rozhodnutí vydal na základě citovaného ustanovení SZŘ UK.

Námitku stěžovatele, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný, Nejvyšší správní soud posoudil také jako nedůvodnou. Jak správně konstatoval městský soud, na studium stěžovatele se nevztahoval SZŘ MFF, neboť začal studovat až v roce 2007. Tuto skutečnost nezpochybňuje ani stěžovatel. Městský soud v odůvodnění na str. 15 odst. 4 rozsudku na tento vnitřní předpis MFF (mimo jiné) poukázal pouze v souvislosti s výkladem pojmu „registrace“, který byl užit v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, přičemž zde ani jinde v napadeném rozsudku městský soud neuvedl, že by se SZŘ MFF měl vztahovat na studium stěžovatele. Napadený rozsudek tedy není vnitřně rozporný, a tudíž ani nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

Námitku stěžovatele, že městský soud neodůvodnil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že SZŘ MFF a harmonogramy se vztahují na rozhodování o stěžovatelově žádosti ze dne 25. 9. 2009, resp. že podle SZŘ MFF a harmonogramů bylo rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 vydáno, Nejvyšší správní soud rovněž posoudil jako nedůvodnou. Jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, městský soud k žádnému takovému závěru nedospěl. Na tyto vnitřní předpisy městský soud odkázal pouze v souvislosti s výkladem pojmu „registrace“, který byl užit v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522. Stěžovatel studoval podle individuálního studijního plánu, jehož průběh a podmínky stanovil děkan MFF. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Námitku stěžovatele, že úvaha městského soudu, že harmonogram je prováděcím předpisem k opatření rektora UK č. 19/2006, nemá oporu v zákoně o vysokých školách, a že městský soud pochybil, když se spokojil s předloženými kopiemi harmonogramů a nepožadoval jejich originály, posoudil Nejvyšší správní soud rovněž jako nedůvodnou. Podle čl. 3 odst. 3 SZŘ UK děkan fakulty po projednání s rektorem stanoví opatřením začátek výuky, zkouškového období, praxí a další podrobnosti týkající se dělení semestru. Podle čl. 14/MFF opatření rektora č. 19/2006 ze dne 11. 7. 2006 upravuje podrobnosti o organizaci studia v bakalářských a magisterských studijních programech opatření děkana MFF. V této souvislosti je však třeba uvést, že stěžovatel studoval podle individuálního studijního plánu, jehož průběh a podmínky stanovil děkan MFF na základě čl. 4 odst. 12

pokračování

SZŘ UK, a proto se na jeho studium harmonogramy nevztahovaly. Posouzení právní povahy těchto opatření a otázka toho, zda si městský soud měl či neměl vyžádat originály těchto listin, je proto v daném případě irelevantní.

Námitku stěžovatele, že městský soud pochybil, když jej neseznámil se složením senátu, kterému byla v souladu s rozvrhem práce přidělena žaloba proti rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, posoudil Nejvyšší správní soud také jako nedůvodnou. Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel byl přípisem ze dne 22. 6. 2010, č. j. 11 A 78/2010 - 51, poučen o složení senátu, který měl rozhodovat o jeho žalobě. Tento přípis byl doručován zástupci stěžovatele JUDr. Karlu Rohrovi. Protože adresát nebyl zastížen, byla zásilka dne 25. 6. 2010 vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. Stěžovatel sice následně vzal žalobu vůči rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti zpět a dne 29. 6. 2010 proti němu podal znovu žalobu, která byla vedena pod sp. zn. 11 A 154/2010. Usnesením ze dne 10. 9. 2012, které bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 13. 9. 2012, byla řízení vedená pod sp. zn. 11 A 78/2010, 11 A 154/2010 a 11 A 348/2011 spojena ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 11 A 78/2010. Ze soudních spisů vyplývá, že stěžovatel do nich opakovaně nahlížel. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že stěžovatel byl prokazatelně seznámen se složením senátu, kterému byla v souladu s rozvrhem práce přidělena žaloba proti rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, a nic mu nebránilo v tom, aby případně uplatnil námitku podjatosti jeho členů.

Námitku stěžovatele, že městský soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, aniž by mu dal v souladu s ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. alespoň 10 dnů na přípravu před projednáním věci, Nejvyšší správní soud posoudit rovněž jako nedůvodnou. Jak již bylo výše uvedeno, řízení vedená pod sp. zn. 11 A 78/2010, 11 A 154/2010 a 11 A 348/2011 byla spojena ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 11 A 78/2010. Pokud tedy stěžovatel poté obdržel dne 9. 1. 2013 předvolání k jednání na den 28. 2. 2013 ve věci vedené pod sp. zn. 11 A 78/2010, muselo být mu zřejmé, že jednání se bude týkat všech správních rozhodnutí, proti nimž směřovaly podané žaloby. Byť městský soud pochybil, když na předvolání k jednání všechna napadená správní rozhodnutí neuvedl, nemohla mít tato vada řízení za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tvrzení stěžovatele, že v důsledku tohoto vadného postupu městského soudu nepředložil některé důkazy, kterými by prokázal svá žalobní tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, je podle názoru Nejvyššího správního soudu účelové. Jednak stěžovatel neuvedl, o jaké důkazy se mělo jednat, a jednak mu nic nebránilo navrhnout provedení těchto důkazů v průběhu jednání konaného dne 28. 2. 2013, kterého se zúčastnil on i jeho zástupce, a požádat, aby za tím účelem bylo nařízeno další jednání.

Námitku stěžovatele, že městský soud pochybil, když se nezabýval jeho námitkou, že rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kterou uplatnil v žalobě, Nejvyšší správní soud posoudil také jako nedůvodnou. Přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích

a souvisejících námitek. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. V daném případě podle Nejvyššího správního soudu absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky uvedené na str. 3 odst. 4 žaloby, která souvisela s námitkou stěžejní, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti bylo vydáno v souladu se zákonem a vnitřními předpisy UK, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Námitku stěžovatele, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že se rektor UK v rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti vypořádal s jeho námitkou o tvrdosti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/221, Nejvyšší soud rovněž posoudil jako nedůvodnou. V podání ze dne 23. 2. 2010, jehož obsahem byly mimo jiné i námitky proti rozhodnutí děkana MFF č. j. Stud/Vše/221, stěžovatel pouze uvedl: „*Těž zdůrazňuji tvrdost rozhodnutí.*“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu se jedná o prosté a velmi obecné tvrzení bez jakékoliv konkrétní argumentace. Proto skutečnost, že rektor UK na tuto větu ve svém rozhodnutí nereagoval, nemůže mít vliv na zákonnost či přezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Ani městský soud proto nepochybil, pokud se s žalobní námitkou, že toto rozhodnutí bylo vůči stěžovateli příliš tvrdé, stručně vypořádal tak, že poukázal na soulad postupu děkana MFF s čl. 4 odst. 6 a čl. 12 odst. 1 písm. b) SZŘ UK s tím, že s ohledem na strohost, krajní abstraktnost a neurčitost předmětného konstatování s ním nelze nad rámec uvedeného polemizovat.

Stěžovatel dále namítal, že druhá věta výroku rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521 je nesrozumitelná a že městský soud v této souvislosti pochybil, když v rozsudku neodůvodnil, na základě jakých úvah dospěl k tomu, že význam sousloví „*statut studenta*“ je možné zaměnit za „*status studenta*“ a že rovněž pochybil, když v rozsudku používá termín „*status studenta*“, který není žádným zákonem ani podzákonným předpisem definován. Těmito námitkami se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť směřují proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521, které nebylo předmětem přezkumu, protože městský soud ve výroku I. napadeného rozsudku žalobu proti němu odmítl a tento výrok nebyl napaden kasační stížností.

Rovněž námitkami stěžovatele, které se týkaly okolností, za nichž dospěl městský soud k závěrům ohledně opětovného zápisu do studia, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť rovněž směřují proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521, které nebylo předmětem věcného přezkumu.

Námitku stěžovatele, že městský soud pochybil, když nijak nehodnotil rozpor mezi výkazem o studiu a dokladem o vykonaných zkouškách, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že tato otázka není předmětem soudního přezkumu. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť tato otázka se vztahuje opět k rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521.

pokračování

Námitku stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť městský soud uvedl, že rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1522 bylo rozhodnuto o individuálním studijním plánu, ale stěžovatel v žádosti ze dne 25. 9. 2009 nežádal o stanovení nebo prodloužení individuálního studijního plánu a rovněž v předmětném rozhodnutí není o prodloužení individuálního studijního plánu ani zmínka, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Městský soud na str. 16 odst. 1 napadeného rozsudku srozumitelně a logicky uvedl, proč dospěl k závěru, že podáním ze dne 25. 9. 2009 stěžovatel fakticky požádal o prodloužení individuálního studijního plánu a že děkan MFF postupoval správně, když o ní v tomto smyslu rozhodl. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na to, že není důležité formální označení žádosti, ale její skutečný obsah. Jestliže stěžovatel studoval podle individuálního studijního plánu a posléze požádal děkana MFF o „*možnost vykonat zápočty, klasifikované zápočty a zkoušky z předmětů zapsaných v akademickém roce 2007/2008 a 2008/2009 po dobu akademického roku 2009/2010*“, pak je jednoznačně zřejmé, že žádal o změnu svého stávajícího individuálního studijního plánu.

Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovateli byl v souladu se zákony a vnitřními předpisy sdělen termín zápisu do akademického roku 2009/2010, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Je nepochybné, že stěžovatel byl v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 nesprávně poučen o možnosti podat opravný prostředek. Toto nesprávné poučení však nezakládá přípustnost opravného prostředku, ale má pouze vliv na prodloužení lhůty pro podání správní žaloby. Předmětné rozhodnutí tedy nabylo právní moci okamžikem jeho doručení stěžovateli. O termínu zápisu do dalšího úseku studia (5. 1. 2010) byl tedy stěžovatel prokazatelně informován nejpozději dne 13. 11. 2009, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Dobrá víra stěžovatele, že rozhodnutí není pravomocné a tudíž i pro něj závazné, je zásadně zpochybněna tím, že se dne 21. 1. 2010 dostavil na studijní oddělení právě za účelem zápisu do dalšího úseku studia. V důsledku nesprávného poučení o možnosti podat opravný prostředek tedy stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech.

Námitku stěžovatele, že městský soud pochybil, když se nezabýval jeho námitkou, že lhůta pro zápis do akademického roku 2009/2010 stanovená v rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 byla stanovena na 5. 1. 2010 a následující dny a nikoliv jen na den 5. 1. 2010, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Jak vyplývá z napadeného rozsudku, městský soud se touto námitkou zabýval a na str. 18 odst. 1 k ní uvedl, že „*žalobce v tomto ohledu žádnou újmu na svých právech neutrpěl, neboť se dostavil k náhradnímu termínu zápisu dne 21. 1. 2010, kde si mohl jak nechat provést kontrolu, tak se nechat zapsat do dalšího ročníku. Žalobce ostatně vůbec netvrdí, že se chtěl dodatečně zapsat v nějakém ze dnů následujících po dni 5. 1. 2010, avšak nebylo mu to umožněno s odkazem na to, že byl dodatečný zápis stanoven přesně na den 5. 1. 2010. Účelovosti jeho tvrzení nasvědčuje rovněž skutečnost, že ve svých podáních sám žalobce nezdůvodňuje, že mu byl zápis stanoven až „na“ den 5. 1. 2010, tedy na tento konkrétní den.*“ Napadený rozsudek tedy není v tomto ohledu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Stěžovatel dále městskému soudu vytýkal, že pochybil, když uvedl, že ve výkazu studia není žádný zápis vztahující se k průběžné kontrole podle SZŘ UK za 2. ročník studia. Rovněž tuto námitku posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Stěžovatel

v této souvislosti poukazoval na str. 13 výkazu o studiu, kde je úřední záznam provedený studijní referentkou M. V., který uvádí: „1. rok rozloženého ročníku 186 kreditů. V.“ a otisk razítka: „ZÁPIS DNE: 13-11-2008“. Městský soud se totožnou žalobní námitkou podrobně zabýval na str. 14 a 15 napadeného rozsudku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nutno tento úřední záznam posuzovat s ohledem na rozhodnutí děkana MFF ze dne 22. 10. 2008, č. j. Stud/Vše/3323, o časovém rozložení ročníku kombinovaného studia. Tímto rozhodnutím byl stěžovateli stanoven individuální studijní plán, jenž spočíval v rozložení příslušného ročníku kombinovaného studia bakalářského studijního programu Matematika do dvou let (2007/2008 a 2008/2009). Vzhledem k datu pořízení předmětného úředního záznamu a jeho textu, kde je výslovně uvedeno, že se jedná o „1. rok rozloženého ročníku“ lze dospět k závěru, že se jednalo o specifickou kontrolu a zápis mezi prvním a druhým rokem rozloženého ročníku a nikoliv o průběžnou kontrolu stěžovatelova studia za 2. ročník studia a zápis do dalšího úseku studia ve smyslu čl. 4 odst. 9 SZŘ UK.

Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda rozhodnutím č. j. Stud/Vše/3323 byl stanoven individuální studijní plán pro 3. ročník, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Je pravdou, že ve výroku citovaného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že individuální studijní plán spočívá v rozložení 3. ročníku kombinovaného studia bakalářského studijního programu Matematika do dvou let (2007/2008 a 2008/2009). Je rovněž nesporné, že stěžovatel byl zapsán do studia dne 13. 9. 2007 a vzhledem k uznaným studijním předmětům byl zařazen do 2. ročníku studia. Skutečnost, že se jednalo o chybu v psaní a že v předmětném rozhodnutí měl být správně uvedeno „rozložení 2. ročníku“, je zřejmá z toho, že v době, kdy stěžovatel o rozložení ročníku žádal, neměl provedenu průběžnou kontrolu za 2. ročník, tj. byl stále studentem 2. ročníku, a logicky tedy nemohl žádat o rozložení 3. ročníku. Ostatně sám stěžovatel svou žádost odůvodnil tím, že nestihl úspěšně uzavřít některé zapsané předměty. Bylo by rovněž nesmyslné rozkládat 3. ročník stěžovatelova studia do akademických let 2007/2008 a 2008/2009, když v akademickém roce 2007/2008 začal stěžovatel prokazatelně studovat 2. ročník. Že se jednalo o chybu v psaní je konečně zřejmé i z textu dopisu studijní referentky ze dne 5. 12. 2008, který byl adresován stěžovateli.

Námitkou stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil, zda bylo rozhodnutí č. j. Stud/Vše/3323 opraveno a stěžovatel byl s opravou tohoto rozhodnutí řádně seznámen, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť směřuje proti rozhodnutí, které nebylo předmětem soudního přezkumu.

Námitku stěžovatele, že odůvodnění napadeného rozsudku je rozporné, když městský soud na jednu stranu tvrdí, že nabytí právní moci rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 je určeno zákonem, a zároveň, že na toto rozhodnutí se nevztahuje správní řád, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Podle ust. § 105 zákona o vysokých školách nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení. Na rozhodování o právech a povinnostech studenta se sice podle ust. § 68 odst. 1 věta první zákona o vysokých školách nevztahuje správní řád, ale rozhodovací proces je ukončen vydáním rozhodnutí ve věci. Proto je nutno otázku nabytí právní moci rozhodnutí posoudit podle správního řádu, který je obecným předpisem o správním řízení. Napadený rozsudek proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

pokračování

Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda bylo možné po stěžovateli požadovat, aby se před 4. 2. 2010 řídil rozhodnutím č. j. Stud/Vše/1522, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Jak již bylo výše uvedeno, nesprávné poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání rozhodnutí nezakládá přípustnost opravného prostředku. Předmětné rozhodnutí tedy nabylo právní moci okamžikem jeho doručení stěžovateli a bylo pro něj závazné. O termínu provedení registrace za akademický rok 2008/2009 a zápisu do dalšího úseku studia (5. 1. 2010) byl tedy stěžovatel prokazatelně informován nejpozději dne 13. 11. 2009, kdy mu bylo toto rozhodnutí doručeno. Dobrá víra stěžovatele, že rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 není pravomocné, a tudíž i pro něj závazné, je zásadně zpochybněna tím, že se dne 21. 1. 2010 dostavil na studijní oddělení právě za účelem zápisu do dalšího úseku studia. V důsledku nesprávného poučení o možnosti podat opravný prostředek tedy stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech. Napadený rozsudek není proto z namítaného důvodu nezákonný.

Námitku stěžovatele, že městský soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272, aniž by mu dal v souladu s ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. alespoň 10 dnů na přípravu před projednáním věci, Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou. Usnesením ze dne 10. 9. 2012, které bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 13. 9. 2012, byla řízení vedená pod sp. zn. 11 A 78/2010, 11 A 154/2010 a 11 A 348/2011 spojena ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 11 A 78/2010. Pokud tedy stěžovatel poté obdržel dne 9. 1. 2013 předvolání k jednání na den 28. 2. 2013 ve věci vedené pod sp. zn. 11 A 78/2010, pak mu muselo být zřejmé, že jednání se bude týkat všech správních rozhodnutí, proti nimž směřovaly podané žaloby. Byť městský soud pochybil, když na předmětném předvolání všechna žalobami napadená správní rozhodnutí neuvedl, nemohla mít tato vada řízení za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tvrzení stěžovatele, že následkem tohoto vadného postupu městského soudu bylo, že nepředložil některé důkazy, kterými by prokázal žalobní tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272, je podle názoru Nejvyššího správního soudu účelové. Jednak stěžovatel neuvedl, o jaké důkazy se mělo jednat, a dále mu nic nebránilo navrhnout provedení těchto důkazů v průběhu jednání konaného dne 28. 2. 2013, kterého se zúčastnil on i jeho zástupce.

Námitkou stěžovatele, že městský soud byl povinen přezkoumat rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272 v rozsahu žalobních námitek obsažených v jeho podání ze dne 4. 1. 2012, se Nejvyšší správní soud nemohl pro její nekonkrétnost zabývat. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti neuvedl, jakými konkrétními žalobními námitkami se městský soud v napadeném rozsudku nezabýval.

Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil otázku přípustnosti odvolání proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/272, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o nepovolení dodatečného zápisu předmětů do zimního semestru akademického roku 2009/2010. Vzhledem k jeho obsahu se bezpochyby jedná o rozhodnutí o právech a povinnostech studenta, na které se v souladu s ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Zároveň takové rozhodnutí není uvedeno v taxativním výčtu v ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, a nelze tedy proti němu podat řádný opravný prostředek podle zákona o vysokých školách. V době podání žádosti, tj. dne 1. 2. 2010, stěžovatel studentem byl, a

to s ohledem na pravomocné rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521. Na základě uvedeného rozhodnutí byl proveden opětovný zápis stěžovatele do studia, a to ke dni 6. 10. 2009, přičemž studium stěžovatele bylo ukončeno až nabytím právní moci rozhodnutí č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, tj. dne 29. 4. 2010.

Námitku stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť městský soud si nevyžádal originály vnitřních předpisů UK a ani neuvedl proč tak neučinil, Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou. Jak vyplývá ze soudního i správního spisu, městský soud měl k dispozici písemné znění statutu UK i SZŘ UK, přičemž tyto vnitřní předpisy jsou dostupné i na internetových stránkách UK. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nenamítal, že by znění předmětných vnitřních předpisů, ze kterého městský soud v napadeném rozsudku vycházel, bylo chybné či rozporné, pak nelze v postupu městského soudu shledat vadu vytýkanou stěžovatelem.

Námitku stěžovatele, že městský soud nerozhodl o jeho žalobě proti rozhodnutí děkana MFF ze dne 3. 2. 2010, č. j. Stud/Vše/221, Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou. Předmětným rozhodnutím děkan MFF rozhodl o ukončení stěžovatelova studia. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel opravný prostředek, který byl zamítnut rozhodnutím rektora UK ze dne 29. 3. 2010, č. j. 1488/10/III/Ká/Šti, a napadené rozhodnutí děkana MFF bylo potvrzeno. Pokud správní orgán rozhoduje o opravném prostředku věcně, pak z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně jeden celek. V takovém případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemůže být samostatně předmětem soudního přezkumu a správní soudy při přezkumu rozhodnutí II. stupně přihlížejí i k předchozímu správnímu rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že pokud městský soud přezkoumával na základě podané žaloby rozhodnutí rektora UK jako správního orgánu II. stupně, jímž bylo věcně rozhodnuto o opravném prostředku, pak se musel současně zabývat i rozhodnutím děkana MFF jako správního orgánu I. stupně.

Rovněž námitku stěžovatele, kterou uvedl v doplnění kasační stížnosti, že rozhodnutí č. j. Stud/Vše/221 a č. j. 1488/10/III/Ká/Šti jsou nicotná, Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou. Podle ust. § 28 odst. 1 zákona o vysokých školách děkan jedná a rozhoduje ve věcech fakulty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle ust. § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách rozhodnutí ve věcech nesplnění požadavků podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) citovaného zákona musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. V této souvislosti lze dále poukázat na čl. 12 odst. 1 písm. b) SZŘ UK, podle kterého se studium ukončuje nesplněním požadavků vyplývajících ze studijního programu; dnem ukončení studia je den, kdy rozhodnutí o ukončení studia nabylo právní moci. Z výše uvedené právní úpravy jednoznačně vyplývá, že děkan fakulty má pravomoc vydat rozhodnutí, že se ukončuje studium studenta, který nesplní požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, což byl i případ stěžovatele. Pokud tedy děkan MFF rozhodoval v rámci své pravomoci, nemůže být jeho rozhodnutí nicotné, a tudíž nemůže být nicotné ani následné rozhodnutí rektora UK o opravném prostředku. Jestliže stěžovatel uvedl, že obdobnou úvahu lze vztáhnout i na rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 a

pokračování

č. j. Stud/Vše/272, pak v tomto rozsahu se danou stížní námitkou Nejvyšší správní soud mohl zabývat jen velmi obecně, neboť stěžovatel konkrétně neuvedl, z jaké skutečnosti dovozuje nicotnost těchto rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se o nicotná rozhodnutí nejedná, neboť děkan je v souladu s ust. § 28 odst. 1 zákona o vysokých školách oprávněn rozhodovat ve věcech fakulty, tj. i o právech a povinnostech studenta příslušné fakulty.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Univerzitě Karlově v Praze žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu